

De situatie in de bezette gebieden is verschrikkelijk. Het hele Palestijnse volk is het slachtoffer van deze oorlog, die door de Israëlische bezetter werd opgestart. Sharon wil overduidelijk de Palestijnse autoriteit breken, en hij beoogt een nieuwe massale uitwijzing van Palestijnen via een operatie van etnische zuivering, Milosevic waardig.

De regeringen van de kapitalistische grootmachten zijn zeker en vast medeplichtig aan de misdaden van Sharon. De steun van de Verenigde Staten en de zwijgende houding van de Europese Unie, laten de terrorist Sharon toe om in alle straffeloosheid de Palestijnen uit te schakelen en te vernederen.

Met het Spaans voorzitterschap van de Europese Unie, spreken Europa en de VS helemaal dezelfde criminele taal: "Vooraleer er vrede kan komen, moeten de Palestijnse terroristische aanslagen stoppen". Met een dergelijk discours leg je de volle verantwoordelijkheid bij de... slachtoffers. Dat is natuurlijk niet verwonderlijk. Aznar, Bush en Sharon zijn alledrie uit hetzelfde reactionaire hout gesneden. Voor hen staat elke vorm van volks verzet gelijk aan 'onaanvaardbaar terrorisme'. Maar het discours van Europa en de VS betekent bovendien een echte omkering van de feiten; de stopzetting van het terrorisme van de zionistische staat Israël is de enige echte voorwaarde om ooit tot vrede te komen. Israël zal geen vrede kennen zolang het de VN-resoluties niet uitvoert. Israël moet zich volledig en onvoorwaardelijk terugtrekken uit de Palestijnse gebieden, alle joodse kolonies ontmantelen, Jeruzalem als hoofdstad van Palestina aanvaarden en het recht op terugkeer van Palestijnse vluchtelingen erkennen. Dit zijn de enige realistische en rechtvaardige voorwaarden om tot een nieuw en eerlijk vredesproces te komen.

De Palestijnen hebben reeds vele toegevingen gedaan. Maar na elke toegeving bleek dat de Israëlische regeringen (met de deelname van de travaillisten, nog steeds lid van de tweede Internationale!) hun politiek van kolonisatie van Palestina doorzetten. Het is dus een gevaarlijke illusie te geloven dat Israël zich zal terugtrekken na een Palestijns staakt-het-vuren of na de stopzetting van het Palestijns verzet. De enige echte verantwoordelijken voor de huidige situatie bevinden zich in Tel-Aviv en Washington. Méér dan een jaar geleden stak Sharon het vuur aan de lont, met zijn provocatie op het plein van de Moskeeën. Sinds 11 september en de oorlog tegen Afghanistan hebben de Verenigde Staten een nieuw en wereldwijd imperialistisch offensief ingezet, dat de weg opent voor allerhande reactionaire oorlogsavonturen.

Deze oorlog is geen conflict tussen twee volkeren of twee religies: de zionistische staat Israël vormt het speerpunt van de imperialistische overheersing in het Midden-Oosten, en dit in het kader van de dodelijke kapitalistische globalisering. We moeten ons dus verzetten tegen onderlinge haat, die aangewakkerd wordt door de grootmachten zelf en niet in de uitgezette val trappen: het echte antisemitische gevaar wordt gecreëerd door de fascistische leden van de regering Sharon.

Allemaal samen

Gelukkig kent ook de solidariteitsbeweging met Palestina een hoogtepunt: in de hele wereld vinden er solidariteitsmanifestaties plaats die tienduizenden mensen op de been brengen. Overal komen er nieuwe samenwerkingsverbanden rond Palestina tot stand. De mobilisatie moet nog toenemen. De regeringen van de zogenaamde 'internationale gemeenschap' moeten onder druk gezet worden. We eisen dat ze maatregelen nemen tegen de 'schurkenstaat' Israël. De Europese Unie moet alle banden met Israël verbreken.

Maar dat volstaat natuurlijk niet. We kunnen in deze strijd enkel maar op onszelf vertrouwen: er moet werk gemaakt worden van massa-mobilisaties, een alternatief informatie-netwerk moet op poten gezet worden, er kan een massale boycot-campagne tegen Israëlische producten opgestart worden, nieuwe delegaties internationale vrijwilligers kunnen het Palestijnse volk meehelpen beschermen.

Onze steun moet ook uitgaan naar de Israëliische pacifisten en naar de Israëliische soldaten die dienst weigeren in de bezette gebieden. Want hoewel op korte termijn de erkenning van de staat Palestina onontbeerlijk is, blijft de enige leefbare oplossing voor het Midden-Oosten de oprichting van een democratische, socialistische en multi-etnische staat.

Tegenover het terrorisme van de staat Israël en de Verenigde Staten, ondersteund door de stille medeplichtigheid van de Europese Unie, roepen wij op tot een permanente mobilisatie. Er is haast bij. Een opstandig volk wordt uitgemoord. Wij zijn allen Palestijnen.

Getuigenissen van Palestijnse kinderen

Journalist Chris Den Hond trok tijdens het laatste jaar twee keer naar Palestine. Hij maakte ondermeer twee documentaires over het leven in de Palestijnse gebieden en over het verzet tegen de Israëliische bezetting. Toen we hem vroegen een stuk voor Rood te maken over de escalatie ginder, bezorgde hij ons een aantal beklijvende getuigenissen van Palestijnse kinderen. Kinder-woorden die méér vertellen dan welke diepgravende analyse ook.

“Mijn naam is Lema Zayed, ik ben 11 jaar oud. Ik wil dit jaar mijn lagere school beëindigen. Tijdens de zomer zou ik graag vrij zijn en gaan zwemmen en me amuseren. Daarom wil ik dat de Israëliische soldaten ons land verlaten, dat de bezetting ophoudt en dat de tanks verdwijnen. Wij kunnen ons niet verweren. Ik wil niet dat ze onze huizen bezetten en ons beschieten.”

“Mijn naam is Ala’Jibrin en ik ben 12 jaar oud. Ik woon in Ramallah in een oude, kleine woning. Thuis hebben we geen toilet. Daarom gebruiken we de toiletten van de burens, die echter op dertig meter van bij ons wonen. De Israëliische soldaten verhinderen ons naar toilet te gaan. We mogen al evenmin naar de keuken gaan, die ook buitenshuis ligt. Onze familie kan dus niet meer koken. We zijn een gezin met acht broers en zussen. De toestand is heel erg moeilijk. We begrijpen er niets van, we weten niet wat doen. Als we ons huis verlaten is het mogelijk dat er op ons geschoten wordt. Bovendien smijten ze hun vuilnis voor ons huis. Ze doen pipi en kaka vlak voor onze voordeur. Sinds gisteren hebben we ook geen electriciteit meer. Iedereen in huis is zenuwachtig, psychologisch wordt het steeds moeilijker. Wij vragen aan God en aan alle mensen op aarde met menselijke gevoelens om zich hiertegen te verzetten en een einde te maken aan deze nachtmerrie, waarin wij en andere Palestijnse kinderen dagelijks moeten leven.”

“Mijn naam is Sara Atrash, ik ben vijf jaar oud. Mama, ik hou van jou.”

Ala’ Jibrin, 12 jaar: “Terwijl we aan het slapen waren, hoorden we plots het geluid van een gebroken ruit. We keken naar buiten en zagen hoe Israëliische soldaten ruiten van auto’s kapotsloegen en de CD-spelers uit de auto’s pikten. De ochtend nadien kwamen vijftien Israëliische soldaten ons huis binnen. Ze schreeuwden luid. Ze smeten alles overhoop, arresteerden ons vader en sloten ons op in ons kleine keukentje, buiten ons huis. Ik denk dat ze mijn vader meenamen omdat hij een Palestijnse vlag had. Ik heb met mijn eigen ogen gezien hoe agressief ze tekeergingen tegen de mannen die ze arresteerden. Is dat dan geen terrorisme, oh mijn God!”

Mizer Jibrin, 15 jaar en broer van Ala: “De Israëliische soldaten verhinderden dat we naar WC of naar de keuken konden gaan. We zaten in een ongelooflijke situatie. Vermits de toilettes echt wel een eindje van huis zijn, gebruikten mijn jongste zusjes dan maar een lege vuilbak als toilet. Ik heb dat geweigerd en eiste dat ik naar de toiletten buiten zou mogen gaan. Mijn ouders vonden dat te gevaarlijk, maar omdat ik bleef aandringen waren ze uiteindelijk dan toch akkoord dat ik het erop zou wagen. Ik liep naar de toiletten. Toen ik gedaan had en terug naar huis wilde lopen, sloten Israëliisch soldaten me in. Ik moest mijn handen in de lucht steken. Eén van hen stapte naar me toe, begon me duwen en stelde allerhande vragen. Hij wilde weten wie ik was, hoe oud ik was, wat ik deed... Ik antwoordde. Nadien werden ze agressief. Mijn vader heeft toen geroepen: “Stop ermee, laat haar gaan. Ze is gewoon een jong meisje dat naar het toilet is geweest.” Ze lieten me vervolgens terug naar huis lopen. Daarna werd ik samen met mijn broers en zussen opgesloten. Mijn

vader werd samen met andere mannen gearresteerd. Ons huis werd helemaal overhoop gehaald. Vervolgens trokken ze een plastic zak over het hoofd van mijn vader en de andere mannen. Ze werden weggebracht naar een ongekende plek. Ik heb de bezetting meegemaakt en nooit zal ik die beelden nog vergeten. Daarom smeed ik jullie: Stop die bezetting, stop die tirranie, stop het moorden, stop ermee..."

Statistieken van doden, gewonden en vernietigingen in Palestina

(van 28 september 2000 tot 15 maart 2002)

Palestijnen gedood door Israëlische troepen en kolonisten

- In Gaza, de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem : 1.214 - In Israël : 14
- In Zuid Libanon (tijdens conflicten aan de Israëlische Noordgrens) : 2
- Totaal : 1.230 , onderwie 195 kinderen

Verdeling per geslacht

- Mannen : 1.181
- Vrouwen : 49 (onderwie drie meisjes van drie jaar, één van één jaar en één van vier maanden)

Palestijnen verwond door de Israëlische troepen of kolonisten

- door reële kogels : 4.251
- door rubberen kogels : 5.400
- door traansgas of in de strijd : 4.988
- op andere wijze : 3.839
- Totaal : 18.478

Palestijnen gearresteerd door de Israëlische autoriteiten om politieke redenen

- in de staat Israël : 1.189 (waarvan de ruime meerderheid weer vrij is)
- in de bezette Palestijnse gebieden : 1.387
- Totaal : 2.576

Landbouw

- olijfbomen vernietigd in Palestijnse boomgaarden : 112.900
- totale oppervlakte van vernietigde Palestijnse bewerkte gronden : 3.669.000 m²

Israëlische aanvallen tegen dokters of ziekenwagens

- ziekenwagenbestuurders gedood : 4
- dokters of ziekenwagenpersoneel verwond : 122
- ziekenwagens geraakt door kogels : 165
- aantal gevallen waarin ziekenwagens niet ter plekke konden geraken : 350

Onderwijs

- aantal gesloten Palestijnse scholen, omwille van de Israëlische blokkades : 174
- aantal scholieren en studenten die verhinderd werden lessen te volgen : 90.000
- aantal scholieren en studenten die gedood of verwond werden bij Israëlische aanvallen : 435

Impact van het afsluiten en isoleren van Palestijnse gebieden op het economische leven in Palestina

- Palestijnen die werkloos zijn door het isolement : 257.000
- Werkloosheidsgraad in Gaza en de Westbank : 53%
- Inkomensverlies voor de Palestijnen die voordien werkzaam waren in Israël : 3,6 miljoen dollar per dag (in totaal)
- Daling van de BBP van Palestina van september 2000 tot maart 2002 : 1,5 miljard dollar
- Inkomendaling per hoofd : 47%
- Palestijnen die leven onder de armoedegrens : 64%
- Schatting van verliezen voor het jaar 2001 : 1,7 miljard dollar
- Dagelijkse economische verliezen : 11 miljoen dollar